

OPINIE CONCORDANTĂ,

la Decizia nr. 76 din 7 mai 2026

formulată în temeiul articolului 36 alineatul (5) din
Legea nr.74/2025 cu privire la Curtea Constituțională

Prin prezenta, îmi exprim dezacordul cu unele considerente expuse în Decizia nr. 76 din 7 mai 2026, prin care Curtea Constituțională a respins ca inadmisibilă sesizarea nr. 96g/2025 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din Hotărârea Guvernului nr. 141 din 20 februarie 1997 „Cu privire la modificarea hotarelor extravilanului unor localități și atribuirea terenurilor”.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-un proces de judecată dintre Întreprinderea de Stat pentru Silvicultură „Nisporeni-Silva” și Consiliul comunal Ciorești, raionul Nisporeni, în legătură cu contestarea dreptului de proprietate asupra unui teren. În sesizare s-a afirmat că terenul în litigiu împreună cu alte terenuri ale comunei Ciorești ar fi fost transmise, prin hotărârea menționată a Guvernului, în fondul forestier de stat contrar voinței autorității publice locale. Autorul sesizării a solicitat controlul constituționalității Hotărârii Guvernului prin prisma unor dispoziții ale articolelor 1, 46, 109 și 112 din Constituție. În motivarea inadmisibilității sesizării Curtea a menționat că autorul sesizării „nu a argumentat în ce mod dispoziția contestată contravine Constituției” (a se vedea DCC nr. 76 din 7 mai 2026, § 22).

Pornind de la cele menționate mai sus, subsemnatul, la adoptarea deciziei, am susținut următoarele.

1. În cauza în care s-a ridicat excepția calitatea de reclamant o are *Întreprinderea de Stat pentru Silvicultură „Nisporeni-Silva”* (aflată în subordinea Agenției „Moldsilva” a Ministerului Mediului), care contestă dreptul asupra unui teren proprietate publică în raport cu pârâțul - *Consiliul comunal Ciorești* din raionul Nisporeni. Am susținut că, odată ce excepția de neconstituționalitate reprezintă un instrument de protecție a drepturilor fundamentale, fiind ridicată de o autoritate publică locală, subiect care prin definiție nu poate fi titular al unor drepturi fundamentale, Curtea ar fi trebuit să se pronunțe asupra faptului dacă autorul sesizării este sau nu subiect al excepției. În lipsa calității de victimă a încălcării drepturilor fundamentale, Curtea ar fi trebuit să se pronunțe dacă autorul excepției, parte în procesul judiciar, poate invoca incidența altor norme din Legea Supremă decât cele referitoare la drepturile fundamentale. În lipsa acestor clarificări, condiția

obligatorie menționată la § 19 din Decizia nr. 76 din 7 mai 2026 rămâne a fi declarativă.

2. Mai mult, după cum a fost menționat, obiect al cauzei în care a fost ridicată excepția este dreptul asupra unui teren – proprietate publică. Deși autorul excepției (autoritatea publică locală) a invocat incidența articolului 46 (*dreptul la proprietate privată și protecția acestuia*) din Constituție, din textul sesizării, din materialele cauzei și din încheierea instanței de judecată rezultă cert că părțile litigante [unitatea administrativ-teritorială și statul prin persoana juridică-întreprindere de stat] contestă dreptul de proprietate publică asupra unui teren. Această realitate impunea Curții dezideratul de a verifica incidența normelor constituționale privind proprietatea publică în coroborare cu principiul funcționării administrației publice locale și gestionării colectivităților, principii garantate de articolul 109 alin. (2) din Constituție.

3. Totodată, am susținut cu fermitate că prerogativa Curții Constituționale de a garanta supremația Constituției constă și în protecția proprietății publice, indiferent de faptul dacă aparține statului sau unității administrativ-teritoriale. În acest sens, Legea Supremă prevede că „bogățiile de orice natură ale subsolului, spațiul aerian, apele și pădurile folosite în interes public, resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental, căile de comunicație, precum și alte bunuri stabilite de lege, fac obiectul exclusiv al proprietății publice” (articolul 127 alin. (4)), iar proprietatea publică poate să aparțină atât statului, cât și unităților administrativ-teritoriale (articolul 127 alin. (2)). Având în vedere prevederile constituționale menționate, dar și prerogativa de a reglementa regimul general al proprietății prin lege organică (a se vedea articolul 72 alin. (3) lit. i)), legislatorul: (i) a stabilit bunurile care constituie proprietatea publică a unităților administrativ teritoriale (a se vedea, *inter alia*, articolul 1 alin. (6) din Legea nr.523/1999 cu privire la proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale); (ii) a delimitat bunurile proprietate publică a statului de bunurile proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale (a se vedea Legea nr. 29/2018 privind delimitarea proprietății publice și legile anterioare relevante); (iii) a prevăzut modul de transmitere a bunurilor din proprietatea publică a unității administrativ-teritoriale în proprietatea statului (a se vedea și Legea nr.121/2007 cu privire la administrarea și deținatizarea proprietății publice, Codul funciar); și (iv) a reglementat modul de înregistrare de stat a bunurilor imobile, a drepturilor asupra bunurilor imobile (a se vedea și articolele 446-452; 459-465 din Codul civil, Legea cu privire la cadastrul bunurilor imobile nr. 1543/1998, Legea cu privire la formarea bunurilor imobile nr.354/2004, etc.). Acest ansamblu de acte normative are ca scop, nu doar realizarea supremației normelor

constituționale, dar și protejarea drepturilor asupra bunurilor imobile și asigurarea securității raporturilor juridice care au ca obiect bunuri imobile, indiferent de faptul dacă titularii de drepturi sunt subiecte de drept public sau subiecte de drept privat.

4. În dezacord cu constatările din decizia Curții, am susținut că, având în vedere complexitatea cauzei examinate, momentul adoptării actului contestat, multitudinea de reglementări legislative în domeniu adoptate ulterior actului contestat, dar și eventualele efecte juridice ale actului contestat în contextul dinamicii legislative, era imperios să se facă precizările evidențiate *supra* la § 3 pentru a contribui la asigurarea supremației normelor constituționale.

Din considerentele menționate am ajuns la concluzia fermă că dispozițiile contestate din Hotărârea Guvernului nr. 141 din 20 februarie 1997 „Cu privire la modificarea hotarelor extravilanului unor localități și atribuirea terenurilor” au făcut incidente articolele 109 și 127 din Constituție; totodată, și sesizarea trebuia declarată inadmisibilă din lipsa argumentării contrarietății dintre normele contestate cu aceste norme constituționale.

Judecătorul Curții Constituționale

Nicolae ROȘCA